ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
26 Σεπτεμβρίου 1985 *

Στην υπόθεση 231/84,

Angelo Valentini, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον M. Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο E. Arendt,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο, Δημήτριο Γκουλούση, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της απόφασης με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να αναθεωρήσει την αρχική κατάταξη του προσφεύγοντος,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και R. Joliet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Μαΐου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Σεπτεμβρίου 1984, ο Angelo Valentini, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 21ης Ιουνίου 1984 με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να τροποποιήσει, με αναδρομική ισχύ, την αρχική κατάταξη του προσφεύγοντος.

Το ιστορικό της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων, ο οποίος πέτυχε σε γενικό διαγωνισμό, διορίστηκε, με απόφαση της 10ης Μαρτίου 1975 που ίσχυσε από την 1η Μαρτίου 1975, δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής με βαθμό LA8, κλιμάκιο 2. Ο προσφεύγων, αφού προσλήφθηκε σε θέση αναπληρωτή μεταφραστή, μονιμοποιήθηκε στη θέση που κατείχε την 1η Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Κατά τη διάρκεια του 1976, ο προσφεύγων προάχθηκε στο βαθμό LA7, και ανακατατάχθηκε κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού, από το γλωσσικό κλάδο στην ίδια σταδιοδρομία του κλάδου γενικών καθηκόντων. Με απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1978, διορίστηκε υπάλληλος διοικήσεως με βαθμό Α7, κλιμάκιο 1, στη Γενική Διεύθυνση XX, « Δημοσιονομικός έλεγχος ».

3 Το Μάρτιο 1981, ο γενικός διευθυντής του προσωπικού και της διοίκησης διένειμε σε όλο το προσωπικό, μέσω εγκυκλίου, το κείμενο μιας « απόφασης σχετικά με τα κριτήρια που ισχύουν για το διορισμό σε βαθμό και για την κατάταξη σε κλιμάκιο όταν γίνεται η πρόσληψη », που είχε εκδοθεί στις 6 Ιουνίου 1973.

4 Ο προσφεύγων, όταν έλαβε γνώση της εγκυκλίου αυτής, υπέβαλε, στις 4 Ιουνίου 1981, στο γενικό διευθυντή του προσωπικού αίτηση με την οποία ζητούσε την επανεξέταση των αρχικών του κατατάξεων που είχαν γίνει, αντίστοιχα, το 1975, κατά την πρόσληψή του, και το 1978, κατά το διορισμό του ως υπαλλήλου διοικήσεως. Κατά τη γνώμη του, μια τέτοια επανεξέταση ήταν δικαιολογημένη, διότι από την προαναφερθείσα απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973 προκύπτει ότι η Επιτροπή, κατά το κρίσιμο χρονικό σημείο, δεν έλαβε δεόντως υπόψη την προ του 1975 επαγγελματική του δραστηριότητα.

5 Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με έγγραφο της 3ης Νοεμβρίου 1981 της επιτροπής κατατάξεως, για το λόγο ότι η επιτροπή « θεώρησε ότι δεν μπορούσε να τροποποιήσει τη γνώμη περί κατατάξεως που είχε προγενέστερα διατυπωθεί ». Ο προσφεύγων, αφού ζήτησε από την επιτροπή να αιτιολογήσει την απόφασή της και να αναφέρει τα κριτήρια που χρησιμοποίησε ως προς την κατάταξη, έλαβε εκ μέρους του γενικού διευθυντή του προσωπικού ανακοίνωση, με ημερομηνία 12 Μαΐου 1982. Ο τελευταίος διευκρίνισε τον τρόπο συλλογισμού που ακολούθησε η επιτροπή, προσθέτοντας ότι οι εν λόγω δύο αποφάσεις περί κατατάξεως είχαν ληφθεί σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς και ότι δεν συνέτρεχε λόγος τροποποιήσεώς τους.

6 Στις 22 Μαρτίου 1983, ο προσφεύγων — που είχε εν τω μεταξύ προαχθεί στο βαθμό Α6 — υπέβαλε στην επιτροπή κατατάξεως αίτηση επανεξετάσεως των πιο πάνω αποφάσεων περί κατατάξεως, τονίζοντας, ακόμα μια φορά, την άποψή του ως προς αυτές. Ο γενικός διευθυντής του προσωπικού, στην απάντησή του με ημερομηνία 28 Απριλίου 1983, του γνωστοποίησε ότι όφειλε να επιβεβαιώσει « υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ (αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής) » τη διατήρηση σε ισχύ των εν λόγω κατατάξεων.

7 Ο προσφεύγων, με έγγραφο της 25ης Νοεμβρίου 1983, απευθύνθηκε εκ νέου στην επιτροπή κατατάξεως, επαναλαμβάνοντας το αίτημά του περί επανεξετάσεως της υπηρεσιακής του κατάστασης. Στο έγγραφο αυτό ισχυριζόταν ότι ουδέποτε, ούτε ο γενικός διευθυντής του προσωπικού, ούτε η επιτροπή απάντησαν κατά τρόπο εξαντλητικό στα επιχειρήματα που είχε προβάλει στις προγενέστερες αιτήσεις του. Στις 6 Δεκεμβρίου 1983, ο προσφεύγων έστειλε συμπληρωματικό της πιο πάνω αίτησης έγγραφο, σε απάντηση του οποίου ο γενικός διευθυντής του προσωπικού του γνωστοποίησε, στις 6 Ιανουαρίου 1984, ότι δεν μπορούσε να δώσει ικανοποιητική συνέχεια στην αίτησή του περί αναθεωρήσεως της κατάταξης.

8 Κατόπιν αυτής της απαντήσεως, ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 5 Απριλίου 1984, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, διοικητική ένσταση με την οποία ζητούσε, έχοντας υπόψη την προαναφερθείσα απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973, τροποποίηση, με αναδρομική ισχύ, της κατάταξής του, που είχε γίνει το 1975, στο βαθμό LA8, κλιμάκιο 2, και το διορισμό του στο βαθμό LA7. Ο προσφεύγων, προς στήριξη της ένστασης αυτής που απευθυνόταν προς τον πρόεδρο της Επιτροπής, επικαλείτο τις διατάξεις μιας νέας « απόφασης σχετικά με τα κριτήρια που ισχύουν για το διορισμό σε βαθμό και για την κατάταξη σε κλιμάκιο όταν γίνεται η πρόσληψη », η οποία είχε αντικαταστήσει την προαναφερθείσα απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973 και είχε δημοσιευτεί στις « Διοικητικές πληροφορίες » της 21ης Οκτωβρίου 1983.

9 Ο γενικός διευθυντής του προσωπικού απέρριψε, με υπηρεσιακό σημείωμα της 21ης Ιουνίου 1984, την ένσταση αυτή, για το λόγο ότι η επίμαχη κατάταξη είχε γίνει προσηκόντως βάσει της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973 ενώ, κατά τα λοιπά, η δημοσίευση, το 1983, μιας νέας απόφασης με παρόμοιο θέμα δεν μπορούσε να προκαλέσει νέα έναρξη των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, διότι τα άρθρα αυτά είναι δημοσίας τάξεως.

10 Η υπό κρίση προσφυγή αποτελεί συνέχεια της αίτησης με την οποία ο προσφεύγων επιδίωξε τροποποίηση της αρχικής του κατάταξης. Η Επιτροπή πρότεινε ένσταση απαραδέκτου κατά την έννοια του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, ζητώντας από το Δικαστήριο να αποφανθεί επ' αυτής χωρίς να προχωρήσει στη συζήτηση της υποθέσεως επί της ουσίας.

Επί του παραδεκτού

11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω του ότι δεν προηγήθηκε αυτής ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Το έγγραφο, το οποίο ο προσφεύγων χαρακτήρισε ως ένσταση, δηλαδή το έγγραφο της 5ης Απριλίου 1984, δεν αποτελεί στην πραγματικότητα παρά μια εμφανώς εκπρόθεσμη ανακοίνωση, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα ενστάσεις κατά των επίμαχων αρχικών αποφάσεων περί κατατάξεώς του. Δεδομένου ότι οι αποφάσεις αυτές κατέστησαν απρόσβλητες, ο προσφεύγων δεν μπορεί, υποβάλλοντας « ένσταση » που έχει το ίδιο αντικείμενο με τις πράξεις αυτές, να προκαλέσει εκ νέου έναρξη μιας προθεσμίας που άφησε να παρέλθει.

12 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι μια απλή ανακοίνωση περί των κριτηρίων κατατάξεως όπως αυτή που δημοσιεύτηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » της 21ης Οκτωβρίου 1983, δεν είναι ικανή να δημιουργήσει εξαιρέσεις στο σύστημα περί προθεσμιών του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Εξάλλου, η ανακοίνωση αυτή έγινε με μοναδικό σκοπό να παρασχεθεί, όλως κατ' εξαίρεση, στους υπαλλήλους των οποίων η κατάταξη είχε γίνει βάσει της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973, η δυνατότητα αναθεωρήσεως της υπηρεσιακής τους κατάστασης όλως χαριστικώς. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατό να γίνει επίκληση της εν λόγω δημοσιεύσεως προς στήριξη του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής.

13 Αντιθέτως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προαναφερθείσα ανακοίνωση της 21ης Οκτωβρίου 1983 πρέπει να θεωρηθεί ως νέο και αρκούντως ουσιώδες περιστατικό, το οποίο δικαιολογεί την περί ανακατατάξεως αίτησή του της 25ης Νοεμβρίου 1983. Πράγματι, η επιχειρηματολογία που προβάλλει η καθής έχει ως αποτέλεσμα να περιορίζεται το δικαίωμα των υπαλλήλων να επικαλούνται, στην περίπτωση βλαπτικής πράξεως, τις διαδικασίες που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

14 Κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ο υπάλληλος μπορεί να ζητήσει από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να λάβει απόφαση περί αυτού. Πάντως, κατά πάγια νομολογία, η ευχέρεια αυτή δεν επιτρέπει στον υπάλληλο να αγνοήσει τις προθεσμίες που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής, αμφισβητώντας εμμέσως με αίτησή του προγενέστερη απόφαση, η οποία δεν είχε αμφισβητηθεί εμπροθέσμως· μόνο η ύπαρξη νέων ουσιωδών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως που αποσκοπεί στην επανεξέταση μιας τέτοιας αποφάσεως.

15 Έπειτα, πρέπει να επισημανθεί ότι το Δικαστήριο, στην απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983 (Blomefield, 190/82, Συλλογή σ. 3981), θεώρησε ότι η εκ μέρους της Επιτροπής ανακοίνωση, το Μάρτιο 1981, της απόφασής της της 6ης Ιουνίου 1973 συνιστά νέο πραγματικό περιστατικό ικανό να στηρίζει καλόπιστα διατυπωμένα αιτήματα ορισμένων υπαλλήλων για αναθεώρηση της αρχικής τους κατάταξης. Κατά συνέπεια, συνάγεται ότι ο προσφεύγων, ενόψει του ιστορικού της υπό κρίση διαφοράς, νομίμως υπέβαλε, τον Ιούνιο του 1981, αίτηση ανακατατάξεως στην υπηρεσία διοικητικού της καθής, η οποία, άλλωστε, την απέρριψε ρητώς. Όμως, η διοικητική ένσταση που προηγήθηκε της υπό κρίση προσφυγής δεν στρεφόταν κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως.

16 Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου που πρότεινε η Επιτροπή πρέπει να γίνει δεκτή. Πράγματι, μολονότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, ένας υπάλληλος μπορεί να υποβάλει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αίτηση με την οποία αμφισβητεί απόφαση περί κατατάξεως η οποία δεν είχε αμφισβητηθεί εντός των προθεσμιών που είχαν ταχθεί, και μολονότι μια τέτοια αίτηση μπορεί, σε περίπτωση απορρίψεως, να αποτελέσει λόγο διοικητικής ενστάσεως και, ενδεχομένως, προσφυγής σύμφωνα με τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, εντούτοις, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος δεν μπορεί για το λόγο αυτό να προκαλέσει, υποβάλλοντας δεύτερη ή ακόμα και τρίτη αίτηση, νέα έναρξη ή παράταση της προθεσμίας που έχει ταχθεί για την υποβολή της ένστασής του.

17 Η τύχη της προσφυγής δεν θα ήταν διαφορετική στην περίπτωση που η επιστολή του προσφεύγοντος της 25ης Νοεμβρίου 1983 έπρεπε να θεωρηθεί ως αίτηση με την οποία δίνεται συνέχεια στη δημοσίευση από την Επιτροπή, τον Οκτώβριο του 1983, ορισμένων σχετικά με τα προβλήματα κατατάξεως πληροφοριών. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η δημοσίευση του Μαρτίου 1981 είχε ήδη επιτρέψει στον προσφεύγοντα να υποβάλει αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, με την οποία αμφισβήτησε την προηγούμενη κατάταξή του. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η δημοσίευση του 1983 δεν μπορούσε πλέον να έχει το ίδιο αποτέλεσμα ως προς αυτόν.

18 Για το λόγο αυτό, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

19 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Bosco Koopmans Joliet

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Σεπτεμβρίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco